

PAPP ERZSÉBET (ZSIKE)

Ismerem én már mindig

Ismerem én már mindig – sort a sorban –
Mit bánom én, hogy végig szolga voltam!
Kezem fejére árkot szántott a cérna,
És nem öltöztem sohase' babérba,
De a hajnal mozdulatomra mozdult ...
Húztam úgy is, ha nyikorgott, mint rossz kút.
Mert színes szálak ébredtek rá a napra!
S kendőt szőttem a rám dobált sarakra ...
Ismerem én már mindig – fojt a nincsen.
Kitépte a szél markomból a kincsem,
Csorgó idők kásás vizébe mosta,
És csámcsogott – megette, mint a rozsdá.
És ami maradt, csúnya lett egészen,
Holdak dalába takartam hát a részem,
Most ringat kéken, árvaszökén, zölden ...
Éjjel vigyáz rám.
Nappal összetörtem.

Sorsot vetettem...

(igazolatlan mulasztás)

Sorsot vetettem varjúcsőr darabbal,
Eldobtam messze, mégis károgozt.
Vissza is hozta morcosan egy angyal,
S minden károgoást nyílként rám fogott.

Sorsot vetettem útközben a széllel,
Minden lépésre jutott egy meg egy.
Bokám körül vihognak durva kéjjel.
Remeg a lábam. Mindig hegyre megy.

Sorsot vettem selymes rózsafával,
Ültettem egyet, százfelé futott.
Apró kezem nem bírt el mind a százzal,
Csak nézem most a fojtó zeg-zugot.

Sorsot vettem egy maréknyi köddel,
Hajamra mászott, késsel integet.
Ha kifésülném, homlokomra szökdél,
S onnan szabdalja szét az ingemet.

Sorsot vettem kis hajszálerekkel,
Szívemre szőttek minden jó napot.
Úgy őrzöm őket esőverte reggel,
Hogy nem tanultam meg a holnapot.

Kutyák ugatása

Megkérdeztem őszi estén az ágat
Hajt-e lombot hóesésben a nyárnak.
Sárga bárány húzta volna magával,
Körmeire ráfagyott a madárdal.
Hideg cseppek fagyökérig zuhantak,
S csak a kutyák ugattak.

Megkérdezem őszi estén a holdat,
Melegít-e, ha jön a tél maholnap.
Bolond szívem csuklójára kötötte,
Szakadozott papírsárkány mögötte.
Szemei a tenger mélyén kutattak,
S csak a kutyák ugattak.

Megkérdezem őszi estén a záport,
Emlékezik-e, mikor cseppje varázs volt.
Szikrát csiholt, kioltotta, legyintett,
Szél karjába kapaszkodva keringett.
Elzuhogott keletnek meg nyugatnak,
Csak a kutyák ugattak.

Kék

Görgeti a szél az ibolyakék reggelt.
Szalmát szór szemébe. /Mert vissza akar nézni./
Dacos felhők az égen megfordulnak mégis,
S ott maradnak mindig, mint Lót felesége.

Görgeti a szél a kék katángok szárát.
Apró, kék szavak maradnak utánuk.
Flaskák alján dülöngélő napsugár ...
És a száradt virágok ajkán borízú a nóta ...

Görgeti a szél szívemből a tengerkéket.
Kineveti, ha a parti sziklák mögé bújna.
Mózes áll a hegyen, kezében jól láthatók a táblák.
... Nincs menekvés.

Szarkalábak

Szemem sarkába beletörtek az álmok.
Párás lett a nevetésem is, mikor bohócarcomról kapargattam a mázat ...
De még látok!
Valótlan világomat ígézem tágra nyílt pupillákkal az égig.
Késő eszmélésemre vihogva tekergőznek a mindennapi gyászok,
mint szememre a szabálytalan vonások.
Napsugárnyi időkre nézek mégis ...
Vak haragomban dobálhatnám pedig tűzre a bársony hajnalokat!
Felégethetném a horizontot is, hogy odaérjek végre!
Amíg még látok ...
Arcomról a sós vizet csendesen felisszák az elvarázsolt téli madarak ...
Igazolatlan órák térdelnek, csuhájuk félrecsúsztatva?
S míg körbetáncolja felénk pillantásomat a rácsos átok,
Én valakinek megbocsátok. –

Felkiáltójellel

Jó szavak kellenek!
Értsétek már meg végre emberek!
Hogy a szívükből szóljanak a hangok
Mint templomtornyok mélyén zendülő harangok
S a másik ember szívéig érjenek...
Hidat verjünk jó szóból, fényeset

Álnok, hazug szavak...
Utánuk pusztaság marad,
Akkora pusztaság, akkora űr,
Nem is bírja az ember, menekül;
Borba, halálba, másik hazugságba,
Könnyek enyhítő, mély zuhatagába...

Súlyos, bántó szavak
Ostorcsapásként hullanak.
Mély sebeket ütnek, nem hegednek,
Futó idővel versenyre kelnek;
Születésük perce már rég elenyészett,
S ők még mindig izzanak, égnek...

Jó szavak kellenek!
Értsétek meg már végre, emberek!
Halk szóval kérni, alázattal adni...
Örömben, bánatban embernek maradni:
...Mert háborog a világ, mint tajték a tengeren,
Nyugtassuk meg jó szóval... csendesen...